

WERELDGEBEUREN

HOOFDSTUK IX.

DE FEITEN.

De situatie in de wereld is op het ogenblik als volgt: De economie is gestoord, naar men zegt. In feite betekent het dat de regeringen veel meer uitgeven dan ze aan inkomsten kunnen verwachten. Het draaien van de bankbiljettenpers is eigenlijk een voortdurende diefstal van degenen die geld bezitten. Iets wat misschien niet mag worden gezegd, maar wat wel een feit is.

Het resultaat is dat de winstpercentages omhoog gejaagd moeten worden om een rendement te krijgen dat in overeenstemming is met de oorspronkelijke belegging, mits deze enkele jaren oud is. Die rendementen worden nu wel in procenten bekeken t.a.v. de huidige waarde, maar ze worden niet bekeken naar de werkelijke waarde. Juist dat aspect leidt ertoe dat de mensen over het algemeen erg ontevreden zijn.

Er is een toenemende tegenstellingkenbaar praktisch overal op de wereld tussen wat men de armen en de arbeiders (vroeger zei men de proletaren) kan noemen aan de ene kant en aan de andere kant degenen die iets bezitten. De grote moeilijkheid is daarbij dat de proletaren zelf worden geleid door mensen, die langzaam maar zeker het zover hebben gebracht dat ze iets bezitten. U zult begrijpen, dat daardoor situaties ontstaan die absoluut onredelijk en onlogisch zijn. Het een en ander heeft geleid tot een vèrgaande bemoeizucht van de regering.

Practisch elk gouvernement, zelfs in de Derde Wereld, is topzwaar. Er zijn vele goedbetaalden. Er zijn vele machthebbers. Er zijn vele bureaucraten die hun macht alleen kunnen uitoefenen door niet bepaald menselijk op te treden tegen degenen die geen bureaucraat zijn. Daarnaast is een nieuwe stand op het ogenblik in opkomst: de technocraten.

De technocraten zijn degenen die uitgaan van de bestaande technieken en de ontwikkeling van nieuwe technieken. Zij passen elke techniek toe op het geheel, ongeacht de vraag of hiermee het menselijk element al of niet wordt geschaad.

Eerste conclusie: Er is economisch gezien een toenemende wanorde te verwachten die mogelijk zelfs hier en daar zal leiden tot gewelddadigheden, maar die aan de andere kant zeker in alle landen zelfs grote conflicten zal veroorzaken. De situatie zoals ze er nu uitziet schept mogelijkheden, die zelfs tot een soort wereldoorlog kunnen uitgroeien; dat zou b.v. een olieoorlog kunnen zijn. Aan de andere kant moeten we rekening houden met een groot aantal zeer snelle omwentelingen waarbij vreemd genoeg het belang van de eigen groepen (nationalisme) zo sterk op de voorgrond wordt gesteld dat men geen enkele mogelijkheid heeft om tot een internationale eenheid te komen die men nu probeert na te streven.

In de economie spelen de internationale machten een zeer grote rol. Zij hebben op het ogenblik de technocratische ontwikkelingen aan hun kant; zij zijn de technici. Zij staan in feite lijnrecht tegenover de bureaucratie die in zeer vele landen probeert haar eigen gezag ten koste van alles te handhaven en dit o.a. doet door de mogelijkheden van internationale ondernemingen aan te tasten.

Dan hebben wij de voedselpositie in de wereld. Als wij uitgaan van de totale hoeveelheid voedsel die over de gehele wereld kan worden geproduceerd, dan is het mogelijk de gehele wereldbevolking een gemiddeld dieet te geven van 2400 kal. per dag. Waarschijnlijk meer, maar dat als minimum. In de praktijk echter varieert dat. Er zijn heel veel landen waarin men onnodig meer dan 3000 kal. per dag nuttigt, terwijl men elders misschien ternauwernood aan de 1000 kal. toekomt. Er zijn ook landen waar de gemiddelde voedingswaarde op dit ogenblik zweeft tussen 600 à 800 kal. per dag; wat voor een menselijk voortbestaan eigenlijk te weinig is.

De voedselsituatie is dus niet een kwestie van het onvermogen van de aarde om de gehele wereldbevolking te voeden. Het is wel een kwestie van het onvermogen van de mensen op deze aarde om elkander deel te laten hebben aan hun producten. Dit komt omdat het product in een winstgevende maatschappij is opgenomen. Daar waar winstneming en verdienste dus voorop staan en daarnaast bescherming van groepsrechten zoals dat binnen de EEG maar ook in de U.S.A. het geval is, krijgen wij automatisch te maken met vernietiging van voedingsmiddelen, het niet volledig gebruiken van de mogelijkheden om voedingsmiddelen te produceren. Daardoor ontstaan grote armoede en honger in andere gebieden die op dit terrein niet veel kunnen voortbrengen.

Ook dit zal onvrede wekken. Wat meer is, ik meen dat deze verspilling, want dat is het in feite, ook in de landen die daarbij betrokken zijn in toenemende mate weerzin zal wekken. De boterberg is heel aardig, maar als je gaat begrijpen dat degenen die boterbergen fokken eigenlijk boter op hun hoofd hebben, omdat ze de boter onthouden aan degenen die eigenlijk wel wat te smeren nodig hebben en liever smeergelden gebruiken om zichzelf wat meer te vervetten, dan is dat absoluut onaanvaardbaar.

De bevolkingstoename.

De bevolkingsaanwas is op het ogenblik op de wereld zodanig, dat ze eigenlijk de laatste honderd jaar reeds explosief kan worden genoemd. Er is zelfs een verdubbeling per decade mogelijk. In de praktijk wordt dit afgeremd waar een welvaartsmaatschappij en een verzorgingsstaat ontstaan. Daar is namelijk de behoefte niet zo groot om een uitgebreid gezin voort te brengen, aangezien het gezin alleen nog de sociale waarde heeft, maar niet meer de verzorgingswaarde die in vele andere landen daaraan wordt verbonden. Wij krijgen dan te maken met een toename van het bevolkingsaantal die o.m. voortkomt uit de verzorging.

De medische mogelijkheden zijn, zelfs in landen waar volgens uw standaard deze onder het normale peil ligt, zozeer toegenomen dat de gemiddelde kindersterfte afneemt. Dit betekent echter dat er steeds meer mensen komen. Dit meer voortbrengen dan men in feite kan voeden, is een euvel dat vooral in de arme landen welig tiert. Dit betekent ook, dat in aantallen uitgedrukt de macht van de arme landen tegenover de westelijke landen voortdurend toeneemt. De enige mogelijkheid voor deze arme landen om voor zichzelf enige welvaart te verwerven zou een vermindering van kindertal betekenen. Maar die vermindering van kindertal zal eerst optreden wanneer er een mate van welvaart is bereikt.

Dit is een vicieuze cirkel waarin men zit en die kan alleen worden doorbroken, indien men bepaalde taboe's in de sexuele en in de religieuze sfeer kan doorbreken. Het ziet er niet naar uit dat dit voorlopig gebeurt. Dientengevolge moeten wij er rekening mee houden dat vooral in de arme landen (de Derde Wereldlanden e.d.) er een zeer groot bevolkingsoverschot

zal zijn omstreeks de jaren 90. Dat is betrekkelijk dichtbij. Het zal ook duidelijk zijn dat hierdoor steeds meer en steeds dringender eisen zullen worden gesteld aan de rijkere landen die door de hogere eisen juist minder geneigd zullen zijn om deze in te willigen. Ook hier ligt conflictstof opgeslagen.

Dan hebben we de kwestie van het nationalisme. Het beste voorbeeld van nationalisme in uw eigen omgeving is wel de vervuiling van de Rijn. Frankrijk kan de Rijn - en zonder al te grote moeite en kosten zelfs - heus een stuk schoner maken. Maar de eigen nationale belangen - politieke, zowel als economische - zijn beter gediend met het lozen van het zout. Dientengevolge gaat de lozing voort. Nederland is er tegen. Duitsland begint er ook langzamerhand tegenin te gaan. Ook andere landen zullen hun protesten op den duur er wel bij gaan voegen. Maar het toont een tegenstelling aan tussen de naties. Daar waar volkeren hun eigen belangen en voordelen voortdurend proberen te dienen zij het met openlijke, zij het met slinkse middelen, kan worden gezegd dat een wezenlijke samenwerking niet mogelijk is en dat daar waar deze optreedt ze in feite bedriegelijk is. Die bedrijfelijke samenwerking zullen we in de komende tijd ook zeer veel zien. Wij moeten dus rekening ermee houden dat ook daar de mensen in grote moeilijkheden zullen komen.

Ik neem aan, dat verschillende revoluties nodig zullen zijn om aan deze te nationalistisch en te zakelijk ingestelde regeringen een einde te maken. Dit zou echter betekenen voor b.v. West-Europa, dat er een socialistisch of mogelijk zelfs communistisch bewind voor het geheel ontstaat.

Dat is niet zo verschikkelijk als men denkt, want het gezicht van het communisme wordt bepaald door de communisten. Waar in een land tsaren zijn geweest, daar zullen ook degenen die het bewind hebben overgenomen geneigd zijn zich als autocraten te beschouwen.

Daar waar de kerk een optimale invloed op het volk heeft gehad en heeft weten te behouden tot de revolutie, is het duidelijk dat men zich ook de kerkelijke prerogatieven zoals het verkondigen van dogma's e.d., voorbehoudt. In andere landen is dit niet het geval. Het is zeer wel mogelijk dat we dus een ander bestuur krijgen in Europa. De enige methode om dat te verhinderen zou praktisch een wereldoorlog zijn. Deze is mijns inziens niet geheel denkbaar. Ze is mogelijk, maar niet geheel denkbaar. Dientengevolge moeten wij aannemen, dat in Europa rond het jaar 2000 een dergelijke revolutie zich heeft voltrokken.

De menselijke verhoudingen. Ook hier zien we allerlei conflicten optreden die niet bepaald realistisch zijn. Denk aan de op het ogenblik zo veel gepredikte verandering in het sociale rollenspel tussen man en vrouw. Ik geloof niet, dat een vrouw een rol speelt. Dat kan natuurlijk, want er zijn goede comediennes onder, maar ook mannen spelen comedie. Ik geloof dus niet dat je kunt zeggen dat er sprake is van een rollenspel per se. Je kunt slechts zeggen dat de verhouding tussen de sexen en tussen de klassen altijd gebaseerd zal zijn op een sociale indeling.

Deze sociale indeling op zich valt weer af te leiden uit de behoeften van de regerende klasse of de machthebbers om de bestaande situatie zo lang mogelijk te continueren. Er zullen dan ook enige revoluties te zien zijn. Hoe die revoluties zullen verlopen is op dit moment moeilijk te voorspellen. Ik kan slechts dit zeggen: Indien, zoals sommige feministen wensen, er een soort discriminatie t.a.v. de mannen algemeen zou worden doorgevoerd, zullen de mannen op hun beurt de vrouwen gaan discrimineren; en dat zou de vrouwen dan waarschijnlijk heel erg tegenvallen. Het zou dan mogelijk zijn om althans voor één generatie het bevolkingsprobleem in de landen waar dit geschiedt enigszins op te lossen.

Dit zijn nu enkele feiten die iedereen zou kunnen kennen, inclusief zijn prognoses die een ieder met enig gezond verstand voor zichzelf had kunnen vinden. Want het wereldgebeuren is vanuit een stoffelijk standpunt bena-

derbaar en voorspelbaar. Niet omdat de gebeurtenissen op zichzelf allemaal precies te stipuleren zijn in de toekomst, maar omdat iemand die rekening houdt met de eigenschappen van de mens plus de bestaande tendens plus de werkelijke situatie van het ogenblik de onvermijdelijke ontwikkelingen binnen de massa daaruit kan afleiden. Maar zijn ook nog andere zaken.

De geest spreekt een woordje mee. Er zijn stralingen van diverse kanten die meespelen. Er is op het ogenblik (7 juni '79) een beetje geel licht. Heeft u het gemerkt? De onzichtbare invloeden op de wereld zijn belangrijker dan menigeeen veronderstelt. De feiten op dit terrein kunnen we materieel als volgt omschrijven:

Er zijn voortdurend perioden te constateren waarin een algemene onredelijkheid het verdere verloop van zaken bepaalt. Deze onredelijkheid is niet gebaseerd op onvermogen tot begrijpen, maar ze is gewoon gebaseerd op emotionaliteit die alle rationaliteit domineert. Dit gezegd hebbend zal het u duidelijk worden dat er geen uitweg is te vinden in zuiver stofelijke zin. Alle problemen, die ik u heb opgenoemd, leiden tot geweld of onderdrukking. Alleen de geestelijke weg kan leiden tot een andere ontwikkeling. Hoe liggen de feiten dan daar?

Als de mensen leren een persoonlijk geestelijk leven te leiden, dan zullen ze meer respect hebben voor het geestelijke leven en dus ook voor de praxis daarvan in de stof bij hun medemensen. Het is geen anarchie in de negatieve zin, maar het is het besef dat elke mens het recht heeft zichzelf te zijn. Dit recht zou men allereerst moeten toekennen. Er zijn heel wat invloeden uit de geest die proberen waar zij maar kunnen hiertoe bij te dragen.

Om als mensen redelijk te kunnen samengaan heb je niet alleen maar verstandelijke overwegingen nodig. Daar waar het verstand spreekt, luistert niemand. Daar waar het gevoel spreekt, luistert iedereen. En al zal men het daarmee in vele opzichten niet eens willen zijn, toch moogt u dit feit niet over het hoofd zien. Emoties beheersen de mensheid. Dus moet de menselijke emotionaliteit opnieuw worden gezien en de gemiddelde emotionele reactie van de mens worden afgemeten. Niet alleen op grond van een rationele indeling, maar wel degelijk ook door een intuïtieve benadering.

Ik ga nu over naar enkele feiten.

Ofschoon het niet algemeen wordt toegegeven, maken op het ogenblik bijna alle regeringen op aarde in meer of mindere mate gebruik van z.g. helderzienden en andere paranormaal begaafden. Het feit alleen dat dit gebeurt, bewijst dat degenen die op emotionele basis werken tot juistere conclusies komen dan degenen die dit systematisch proberen te doen.

Er is ook een toenemende invloed te constateren voor de interpretatie van feiten juist bij degenen die intuïtief begaafd zijn. Intuïtie speelt een veel grotere rol dan men gewoonlijk veronderstelt. Ditzelfde blijkt ook een rol te spelen bij de exploitatie van vele internationale concerns. De enkele concerns die deze intuïtie over toekomstige ontwikkelingen terzijde hebben gelegd (Ford is er een van), zitten op het ogenblik werkelijk een beetje op hun neus te kijken. Die hebben ontdekt dat het schijnbaar onmogelijke toch waar is geworden.

Ik stel: Wanneer het paranormale steeds belangrijker wordt, zal er een strijd moeten ontstaan tussen de wetenschap en het paranormale. Deze strijd is onvermijdelijk, want de wetenschap wil alleen van zichzelf uitgaan. Dat is haar goed recht, want op dit systeem is haar hele wezen gebaseerd plus haar gezag plus haar mogelijkheden. Als wij daarin intuïtieve elementen gaan invoeren, is de wetenschap niet meer helemaal meester van de toestand. Op het ogenblik, dat we de intuïtie van niet-wetenschappers gebruiken om de wetenschap te toetsen of haar ontwikkelingen te voorzien, is de wetenschap in haar eigen ogen ontdaan van haar onfeilbaarheid. Toch gebeurt dit in toenemende mate.

Wij moeten verwachten dat er vooral op mentaal gebied een strijd zal komen tussen de wetenschap en dat wat men pseudo-wetenschappen gaat noemen.

Ook de theologen zullen zich daarin gaan mengen. Want als een intuïtief sprekend iemand meer waarheid en meer kracht naar voren kan brengen dan de beste prediker en een Paus niet meer zoveel gezag heeft als iemand, die een ogenblik "de geest heeft", dan is het uit met de hiërarchische structuur van de verschillende kerken. Dat geldt voor de islâm, voor de kerk van Rome, maar dat geldt eveneens voor de samenhang tussen de z.g. protestantse gemeente, de Hervormden. Het is duidelijk, dat ook vanuit kerkelijk standpunt in toenemende mate zal worden geprotesteerd tegen het paranormale.

Er zijn twee methoden om dat te bereiken: a. bevordering van bijgeloof, zo vreemd als het moge klinken. Een bijgelovig mens kun je b.v. door een horoscoop in een krant beïnvloeden. b. Je kunt zijn gedragingen bepalen door bepaalde tekenen te tonen. Dit op zichzelf is wetenschap. Tegenwoordig heet dat public relations, maar in feite is het een wetenschap geworden. Zodra echter de mensen gaan begrijpen dat alleen de reële waarden een rol spelen, dat het niet gaat om wat iemand zegt of schrijft, maar om datgene wat je zelf innerlijk ervaart, ongeacht de aanleiding, zal volgens mij de anarchie waarover ik sprak meer kenbaar worden. Niet in een anarchie op sociaal terrein, maar vooral in een anarchie op mentaal terrein. Het vrije denken. Dat klinkt ongetwijfeld een beetje in de richting van de vrijdenkerij. De vrijdenkers zijn weer wat aan het afzakken.

Er is echter een verschil tussen vrijdenken dat een bestrijding van bijgeloof wilde zijn en het vrije denken waarmee je jezelf stelt als arbiter over de feiten die je worden aangegeven. Ik meen, dat dit in geestelijk opzicht buitengewoon interessant zal worden.

Ik zou er ook een aantal conclusies aan willen verbinden die u misschien vreemd zult vinden, maar die volgens mij bijna onontkoombaar hieruit voortvloeien.

Geestelijke tendensen tot revolutie voeren natuurlijk tot een poging om dit in het eigen gedrag te vertalen. Ik zie voorlopig een steeds verdergaande verandering niet alleen in de relatie tussen de sexen, maar ook in de relatie tussen de standen. De verhoudingen veranderen. De relaties blijven in wezen wel gelijk, maar de manier waarop ze tot uiting worden gebracht of worden beleefd ziet er anders uit.

Wij zullen daarnaast echter erkennen dat we op een gegeven ogenblik, hoe progressief we ook doen, diep in ons wezen burgerlijk zijn. Of om het anders te zeggen: Je kunt wel denken dat je een eenzame avonturier bent, maar altijd weer blijkt dat je toch alleen maar gelukkig kunt zijn binnen de kudde en binnen de verhoudingen, die in de kudde gangbaar zijn.

Het is best mogelijk dat er landen zijn waar trouwen op den duur iets wordt wat zo zelden voorkomt dat degenen, die in opstand komen tegen de sociale condities, gaan huwen om aan te tonen dat ze anders zijn. Het is nog niet zo ver, maar het zit er ongetwijfeld in.

Ik geloof, dat in dit alles de mens ook veel minder geneigd zal zijn om een ander als bezit te beschouwen. Mensen zijn in zekere zin bezit van elkan- der. Dan denkt u waarschijnlijk aan een huwelijk, maar daar gaat het niet om. De arbeider is in feite bezit van zijn firma. De firma is bezit van de arbeider. En dan blijkt, dat aan de basis van alles toch altijd weer sympathieën en antipathieën staan.

Sympathieën en antipathieën zijn gevoelens die misschien uit het onderbewuste kunnen worden verklaard, maar in vele gevallen onverklaarbaar zijn langs redelijke weg. Ik meen, dat deze mogelijkheid om intuïtief te bepalen waar je wel en waar je niet hoort een van de meest belangrijke is van de komende jaren. Ik neem aan, dat dat de eerst 7 à 8 jaren een enorme opgang zal maken.

Dan is er de geest met het ingrijpen van de Witte Broederschap, van de verschillende Priesterrijken, o.a. de Broeders van Liefde en de Zusters van Liefde. Het is een heel andere liefde dan u denkt, namelijk naastenliefde.

Voor vele mensen is naastenliefde een tegenstelling tot wat zij liefde zouden willen noemen. Deze groeperingen zijn voortdurend bezig om wat zij noemen: de mensheid tot verdere bewustwording te brengen. Maar een mens ziet daarbij altijd alleen maar de verbetering van zijn omstandigheden zoals hij ze nu beoordeelt.

Het werk van de geest is echter niet gebaseerd op verbetering van omstandigheden zoals de mens ze beoordeelt, maar op een verandering van de mentaliteit van de mens, van de hele psychische reactie van de mens op een meer kosmisch harmonische manier. En dat heeft heel weinig te maken met begrippen als welvaart, welzijn. Trouwens als ik de mens hoor spreken over welvaart en welzijn, dan geloof ik dat ze dat wel beter kunnen laten. Realiseer u dat al die geestelijke ingrepen niets te maken hebben met de menselijke beoordeling van het resultaat. Ze hebben alleen te maken met het al of niet harmonische aspect dat er ten slotte uit voortkomt.

Nu zijn er een hele hoop kosmische invloeden. Je zoudt ze stuk voor stuk kunnen opsommen. Al die invloeden werken op de wereld in. Maar ze werken ook in op de mens zoals hij is. Zij maken de mens niet beter of minder dan hij was. Zij veranderen alleen dat facet van zijn wezen dat op een bepaald moment eerder naar voren komt. Als u zich dat realiseert, dan zult u het met mij eens zijn dat ook het volgende tot de feiten behoort:

Er zijn vele ontwikkelingen denkbaar en kenbaar in de komende periode, die door hun tegenstrijdigheid schijnbaar alleen conflicten voortbrengen. Ook natuurlijke condities en omstandigheden zullen optreden die schijnbaar ten detrimente zijn van elk menselijk belang en elk menselijk begrip. In wezen zullen zij echter de mens alleen de mogelijkheid geven andere facetten van zijn persoonlijkheid te laten zien.

Elk mens heeft verborgen facetten. Hij heeft facetten die hij etaleert en facetten waarvan hij niets afweet. Pas wanneer de mens al deze facetten van zijn wezen gelijk kan tonen en eveneens voor zichzelf kan aanvaarden zonder zich daarvoor te schamen, zonder zich daarop te beroemen, zal de mens als een volledig harmonische eenheid kunnen functioneren binnen de mensheid, maar ook na de overgang binnen de geest.

Een tweede feit, dat hieruit onmiddellijk is af te leiden:

Als je te maken hebt met een bepaalde tendens die niet gebroken kan worden door haar te bestrijden, dan is de enige mogelijkheid de judo-methode te gebruiken. Dat is door het bevorderen van de mentaliteit, zodat ze haar eigen feiten zo duidelijk demonstreert dat men steeds minder geneigd is daaraan nog enige waarde, betekenis of juistheid toe te kennen. Dit laatste zal in de komende tijd zeker zeer vaak het geval zijn.

U zult ontdekken dat zaken, die op zichzelf aanvaardbaar lijken zo ver worden uitgesponnen dat ze onaanvaardbaar worden, omdat u nu pas begint te begrijpen wat het eigenlijk is. Ik meen, dat dit aspect in politiek, economie, kerkelijk leven, maar ook in de menselijke verhoudingen onderling een grote rol gaat spelen.

Dat wat je bent, wordt bepaald door hetgeen innerlijk aan besef bestaat. Een doodoener. Maar het kan niet zo oud zijn of het zegt tevens: Daar je besef bepaalt wat je bent, zal slechts datgene wat je beseft waarde hebben in je leven. Dat betekent niet dat je veel moet leren. De meeste mensen die iets leren beseffen niet eens wat ze werkelijk hebben geleerd, laat staan dat ze enig besef hebben omtrent het geleerde. Over het algemeen zijn ze zo overtuigd van hun eigen superieur besef, dat ze niet eens luisteren naar anderen die misschien beseffen waar zij het over gehad hebben.

Ik wilde verder nog constateren: Daar het besef de persoonlijkheid en de harmonische mogelijkheden bepaalt, zal juist degene die te zeer van zichzelf overtuigd is in grote moeilijkheden komen in de komende periode. Dat is bijna onvermijdelijk. Want hij zal niet in staat zijn om zijn besef uit te breiden, omdat hij niet bereid is te kijken en te luisteren naar anderen.

Pas wanneer die dingen samenvloeien is er... te bereiken.

Dan tref ik ook een overdreven symboolwerking aan in vele dingen. Dit is misschien toch wel een uiting van een verandering en een ongenoegen, maar de manier waarop ze tot uiting komt, is voor mij vanuit een persoonlijk standpunt praktisch onaanvaardbaar.

Zorgen voor het milieu, ongetwijfeld goed. Maar de mensen, die voor zuivere lucht zijn, begeven zich met vele gemotoriseerde voertuigen naar de plaats waar ze de lucht eenmaal verpest hebbend spreken over het feit dat de lucht schoon moet worden. De mensen, die bezig zijn voor een schoner en leefbaarder milieu te pleiten, delen zo onnoemelijk veel pamfletten uit dat ze eigenlijk een vervuiling van de gehele omgeving tot stand brengen. Dit zijn maar enkele aspecten. Ik beschouw dan ook dit alles niet als een gebaar van een werkelijk streven, maar eerder als een machteloos protest tegen ontwikkelingen die men niet kan begrijpen, laat staan overzien.

Als dit het geval is in materieel opzicht, zo moet ik ook constateren dat dat ook geestelijk het geval is. Ik denk b.v. aan de moeilijkheden binnen de Nederlandse kerk; de roomse kerk wel te verstaan. De rest van de kerken heeft altijd moeilijkheden, dus die vertel je niet apart.

Kijk, hier is niet alleen maar sprake van een verschil van mening. Die mensen willen eigenlijk allemaal hetzelfde. Alleen, afstand doen van eigen superioriteit is moeilijk. De protesten die overal rijzen zijn in de eerste plaats niet aantastingen van het geloof, zoals men wel veronderstelt, maar aantastingen van een aanmatigende superioriteit van degenen die menen dat zij het weten.

Het protest is dus eigenlijk de basis van vele ontwikkelingen in deze samenleving. Een protest nu is de uiting van datgene wat men aanvoelt, maar wat men niet weet weer te geven. De argumenten die men aanvoert zijn over het algemeen onvoldoende. De redeneringen die men volgt zijn niet geheel aanvaardbaar. Hiervan uitgaande stel ik:

Wij zullen zien, dat de neiging tot protest in de komende tijd steeds verder toeneemt, totdat zij die protesteren zich bewust worden van hun wezenlijke macht. De wezenlijke macht is niet gelegen in het uiterlijke protest, maar in het innerlijk besef plus de mogelijkheid om zelf dingen tot stand te brengen. Pas waar dit gebeurt, krijgen we een betere ontwikkeling.

Maar dan komt de geest erbij. Want op het ogenblik, dat je zelf begint te werken in een harmonische richting en dus niet in strijd met anderen, is er harmonie aanwezig die voor vele geestelijke invloeden, maar ook voor zeer vele kosmische invloeden gunstig is. Dat wil zeggen: een versterking van het effect, een vergroting van de mogelijkheden en gelijktijdig een oorspronkelijk intuïtief, maar later toch steeds meer een bewust erkennen van de juiste wegen die te volgen zijn. Ik meen, dat voor de gehele wereld die ontwikkeling op dit ogenblik een rol speelt.

Ik ben ervan overtuigd, dat veel van de grote geestelijke waarden die wij ook bij het laatste Wesakfeest hebben kunnen aflezen ons duidelijk maken dat zelfs in dit jaar deze intuïtieve werkingen en de daarmee gepaard gaande veranderingen en omwentelingen in zeer sterke mate moeten optreden. Waar dit gebeurt, gaat de nensheid in wezen vooruit doordat zij haar eigen innerlijke beperking verandert en op den duur enigszins teniet doet.

De kunst om bewust te leven is niet alleen erkennen wat is, maar ook je eigen remmingen om te erkennen wat bestaat te breken. De grenzen verruimen dan. Dit aspect zie ik, zelfs in het komende jaar, op vele gebieden optreden met als gevolg waarschijnlijk zeer handige, wrede of propagandistische pogingen om dat allemaal te verhinderen.

Wat ik u tot nu toe heb voorgehouden klinkt misschien als een veronderstelling. Maar geloof mij, ik ben uitgegaan van de bestaande feiten. Het is een analyse van datgene wat op dit moment reeds aanwezig is.

Ik stel: Elke mens kan in de komende tijd een veel juister begrip krijgen van wat er werkelijk gebeurt in de wereld, als hij niet luistert naar de

woorden van de redenaars, maar let op hun intentie en kijkt naar hun uitstraling. Als je die leert zien, krijg je de betekenis van hetgeen wordt gezegd beter door. Ik geloof, dat de meeste mensen op dit moment door lege woorden worden geregeerd zonder te beseffen dat achter die lege woorden een totaal andere werkelijkheid is verborgen. Je moet naar die werkelijkheid toe leven.

Nu zijn er kosmische invloeden te verwachten in het komende jaar waardoor de werkelijkheid voor velen beter kenbaar wordt, als ze tenminste bereid zijn om hun eigen verblinding een ogenblik prijs te geven. Want voor velen is de verblinding waarin ze leven het enig dierbare bezit waarop ze hun eigen grootheid nog verder baseren.

De mensheid ondergaat in de komende 20 jaar dermate grote innerlijke en ook uiterlijke veranderingen, dat alleen op grond hiervan kan worden gezegd: De Aquarius-era breekt werkelijk volledig aan in ongeveer 25 jaar. Tot die tijd heeft u nog steeds te maken met de aanlooperperiode. Maar in die aanlooperperiode zijn de feiten waarmee u wordt geconfronteerd: de tegenstelling tot egotisme en egoïsme bij velen en de erkenning van de werkelijkheid bij anderen. Wanneer egoïsme een beetje wordt beperkt en egotisme plaatsmaakt voor zelferkenning, dan zal mijns inziens de werkelijkheid draaglijker en leefbaarder worden. Voordat het zover is, zullen er ongetwijfeld slachtoffers vallen. Maar dat is niet erg, want een zaak wint pas momentum met zijn martelaren.

Begrip en besef.

Besef is een weten dat door begrip is verrijkt. Begrip is een erkenning van waarden. Weten is het kennen van z.g. feiten danwel stellingen of theorieën. Wetenschap is dus gebaseerd op de feiten en de daaraan verbonden theorieën.

Begrip betekent een inzicht in de achtergronden daarvan. Besef betekent een overzicht van de werkelijke betekenis ervan.

-:-

GELOOF EN BIJGELOOF.

Bijgeloof is over het algemeen een geloof, dat naar mensen menen ongerechtvaardigd is. Geloof is iets wat precies dezelfde waarde heeft, maar door de mens gerechtvaardigd wordt genoemd. Rond dit alles zweven dan ook nog allerlei vreemde mogelijkheden, die ten dele zelfs parapsychologisch wetenschappelijk worden benaderd. Ik zou daar graag enkele opmerkingen over maken.

Bijgeloof is de niet-rationele verklaring van feiten die optreden.

Geloof is de systematische verklaring van feiten waarvan je hoopt dat ze ooit zullen optreden. Hier ziet u dus al dat er tussen deze twee niet zoveel verschil is.

Als ik zeg: Er is een God, dan is dit geloof, maar voor iemand die alleen menselijk redelijk wil denken is het bijgeloof.

Als ik zeg, dat ik het bestaan van een God kan bewijzen, dan praat ik aan de verkeerde kant, uit mijn nek.

Als ik zeg, dat ik het niet-bestaan van een God kan bewijzen, dan geldt precies hetzelfde. Met andere woorden: geloof en bijgeloof hebben te maken

met het onbewijsbare. Maar het onbewijsbare treedt ook op als het onverklaarbare.

Altijd weer zullen we zoeken naar een methode om dat onverklaarbare toch binnen het kader van redelijk menselijk denken en weten te brengen. Dat kan gaan door de Kirlian-fotografie, door een poging te verklaren hoe stemmen op een band terecht kunnen komen en wat dies meer zij. De verklaring vernietigt het feit echter niet. Het is eerst het feit waarmee we te maken hebben en dan pas met de mogelijkheid om daarvoor een redelijke en bewijsbare verklaring te vinden.

In deze tijd worden de mensen steeds meer geconfronteerd met zaken die eigenlijk niet bewijsbaar zijn. In Nederland is een mooi voorbeeld daarvan de Moerman-theorie tegen kanker. Het is natuurlijk dwaasheid aan te nemen dat men een mens kan genezen met duivenvoer. Maar aan de andere kant is het wel duidelijk dat een mens door een dieet zijn eigen lichamelijke structuur en conditie althans voor een deel aanpast aan zijn werkelijke behoefte. Je zou dus kunnen zeggen: De Moerman-therapie gaat uit van de activering van het lichaam en is niet wetenschappelijk een geneeswijze. Zij wekt echter een resistentie op tegen kwalen en een bestrijdingsmogelijkheid tegen aanwezige kwalen die onloochenbaar echt is. Dit is een aan te tonen feit, ook als het niet zonder meer te verklaren is.

Hier hebben we te maken met geloof en bijgeloof. Er zijn mensen die zeggen: Alleen die therapie kan kanker genezen. Dat is niet waar. Het genezingspercentage zal daar in lichte gevallen liggen rond 80 à 90; in gevorderde gevallen waarschijnlijk tussen de 17 tot 20. Maar er is een mogelijkheid. In deze tijd hebben de mensen de neiging om dat allemaal een beetje opzij te zetten.

Als iemand spreekt over helderziendheid, dan vindt men het reuze leuk zolang hij verloren voorwerpen kan opsporen, aanduidingen kan geven voor begane misdaden e.d. Maar op het ogenblik, dat hij zich gaat begeven op een ander terrein, dan deugt het niet. Dan is het bijgeloof en dat moet bestreden worden.

Ik stel nu, dat elke mens in zich beschikt over een groot aantal faculteiten, die niet volgens de rede verklaarbaar zijn. Ik ga zelfs verder dan dat. Ik stel, dat een mens de meest wetenschappelijk gevormde barbaar is die volgens zijn instincten leeft die een lange tijd op deze aarde is voorgekomen. Want de mens gaat bewust of onbewust op zijn gevoel af. Hij werkt bewust of onbewust wel degelijk met zijn paranormale vermogens. Hij heeft empathische vermogens die hij meer gebruikt dan hij zelf beseft. Hij werkt vaak telepathisch op anderen in en ontvangt van anderen denkbeelden zondr hun bron te beseffen. Hij zal misschien niet zo sterk zijn in telekinese, omdat hij daarin niet gelooft. Maar op ogenblikken, dat hij overgaat tot het bijgeloof, vergroot hij inderdaad zijn mogelijkheden om het gewenste resultaat te verkrijgen. Vandaar het z.g. bidden of roepen tegen dobbelstenen dat bepaalde succesvolle dobbelaars plegen te doen. Een zelfsuggestieve poging waardoor de eigen telekinetische vermogens tot een soort instinctieve ingreep worden bewogen. Dat lukt dan heel vaak ongeveer 1 op de 3 à 4 keer.

Als ik probeer om het paranormale nog verder te verklaren, dan weet ik dat onze wereld van de geest vanuit een zuiver redelijk standpunt bijgeloof is. Maar over de gehele wereld manifesteert zich iets wat zich "de geest" noemt. Dan is het toch dwaas om dat bijgeloof te noemen. Maar het is nog dwazer om uit te roepen zodra een geest iets zegt dat niet strookt met onze opvattingen: Dat kan alleen een boze geest zijn! Mijns inziens is het juist een boze geest, die dergelijke verdachtmakingen uit.

De geest is niet bewijsbaar, maar je kunt zijn bestaan tenminste aannemelijk maken. Hij vormt een verklaring voor een aantal feiten. Die feiten zijn onloochenbaar. Misschien dat je zowel bij bijgeloof als bij geloof een beetje meer op de feiten zou moeten letten en wat minder op de juiste verklaringen

voor dergelijke feiten.

Als u door een straat loopt waar niemand is en u krijgt een klap op uw hoofd, dan kunt u zeggen dat het de duivel is, dat het zelfsuggestie is of wat dan ook. Maar als u een buil heeft, is het een feit. Als het zich herhaalt, dan is het voor u verstandig om die straat te mijden. Niet alleen vanwege de builen, maar omdat u wordt geconfronteerd met iets wat voor u niet harmonisch, niet aanvaardbaar is.

Als je zo zoudt redeneren over geloof en bijgeloof, kun je misschien komen tot een nieuwe benadering van het bestaan. Die nieuwe benadering gaat uit van het feit, niet van iets anders.

Mensen proberen altijd woorden te stellen in de plaats van feiten. Eigenlijk gebruiken ze woorden in plaats van daden en feiten. Dat is op zichzelf niet verwerpelijk, indien het wordt beseft als zodanig. Maar op het ogenblik, dat woorden in de plaats komen te staan van feiten, dan bevind je je in een situatie waarin je steeds verder van de werkelijkheid en dus van het vermogen om feiten te erkennen en te beheersen afwijkt.

Ik stel het volgende:

Astrologie is bijgeloof. Astrologen even niet sputteren: uw verklaring is bijgeloof. Maar de astrologie kan een juiste aanduiding berekenen. Wat is nu belangrijker? Dat de verklaring die men geeft voor de gevolgde berekeningswijze juist is of dat het resultaat juist is? Als de resultaten ons verder kunnen helpen, dan is het helemaal niet belangrijk of de astrologie nu wel of niet een wetenschap mag worden genoemd.

Als wij te maken hebben met helderzienden, dan geeft het toch niet of ze nu werkelijk wat zien of alleen maar doen alsof. Zolang hetgeen ze naar voren brengen juist is en toepasselijk is er geen reden om hen af te wijzen, want wat zij naar voren brengen wordt in de feiten kenbaar en als zodanig is hun werk goed.

Er zijn ook mensen die zeggen: Een medium is alleen goed, als het in diep-trance werkt. Ik weet dat nog zo niet. Vanuit het standpunt van de geest is het natuurlijk prettiger om je volledig te kunnen uiten, maar dat heeft niets met u te maken. Is het niet veel belangrijker dat hetgeen er via een medium doorkomt zinvol is, dat u er iets mee kunt doen, dat u er emotioneel of anderszins iets uit kunt puren dan dat het feit van "dit is deze of gene geest" wordt bewezen? Op het ogenblik, dat je gaat letten op de kwaliteit van degene die doorkomt aan de hand van een naam, wordt de zaak bijgeloof. Op het ogenblik, dat je zonder controle aanvaardt wat een geest zegt, is het geloof.

Er is nog iets anders: Op het ogenblik, dat je hoe dan ook uit een uitspraak - of die van een geest of van een andere persoon afkomstig is - voor jezelf een waarde kunt putten die praktische betekenis heeft en aantoonbaar in de werkelijkheid nieuwe mogelijkheden of wegen schept, heb je te maken met een feit. De feiten zijn het meest belangrijke.

De hele wereld is eigenlijk op geloof opgebouwd. Heeft iemand hier een bankbiljet op zak? Dat is veel waard, nietwaar? Daar kun je wat mee doen. Dat komt, omdat niet alleen u gelooft dat het wat waard is, maar een ander ook.

Als een geloof door voldoende mensen wordt gedeeld, brengt het een feit tot stand. Het is een feit, dat u er wat mee kunt kopen. Het is ook een feit, dat dat papier eigenlijk niet veel waard is. Het is een feit, dat u het zelf zoudt kunnen drukken, indien u meent dat u het zoudt kunnen doen zonder dat een ander er achter zou komen. Want u geloof namelijk dat het een strafbaar feit is om geld te maken. Dat geloof hebben zij u bijgebracht die zelf meer geld maken dan feitelijk nodig is. Dit zijn allemaal feiten.

Als ik nu zeg: Een geloof, dat door voldoende mensen wordt gedeeld, verandert in een feitelijke waarde, dan heb ik gelijk. Want de gehele wereld is op dergelijke ficties gebaseerd. Maar als genoeg mensen die fictie

delen, wordt ze een werkelijkheid. Dan geldt ook: Op het ogenblik, dat wij in voldoende mate met voldoende personen een geloof of een bijgeloof delen, wordt het voor ons demonstreerbaar in feiten. En dan is weer mijn conclusie:

Indien het voorgaande juist geacht kan worden, dan betekent dat dat de mens alleen door samenvoeging van zijn denken, innerlijk beleven en geloven plus de verklaring die hij met anderen daarvoor deelt feiten tot stand kan brengen die niet behoren tot de wetenschappelijk verklaarbare. En daarmee heb ik dan gezegd:

Geloof en bijgeloof zijn in wezen hetzelfde, maar door voldoende mensen gedeeld scheppen zij een nieuwe benadering van de werkelijkheid waardoor feiten ontstaan: controleerbare gebeurtenissen. Dan betekent dit dat de mens, mits hij intens genoeg ingaat op een bepaalde macht of waarde, deze voor zich tot een controleerbare werkelijkheid kan maken.

Een hele hoop mensen geloven nu dat het slecht gaat met de wereld. Wat is uw conclusie? De mijne is, dat er maar weinig mensen geloven dat het goed gaat. Met andere woorden: elke negatieve benadering op zichzelf zal negatieve feiten voortbrengen. En dat houdt in, dat elke positieve benadering in en vanuit zichzelf positieve feiten zal produceren. Maar iets positiefs kan niet bestaan, indien we zelf aarzelen t.a.v. hetgeen wij geloven, menen of willen. Pas op het ogenblik, dat dit voor ons een onveranderlijke waarheid is en niets anders kunnen wij het omzetten in feiten.

Daarmee heb ik iets gezegd dat zeer bijgelovig is. Ik heb namelijk gezegd dat feiten geen vaststaande waarden zijn, daar ze onderhevig zijn aan het denken van de mens. Ik heb eigenlijk ook nog een conclusie getrokken, als u tenminste wilt doordenken. Ik heb gezegd: Op het ogenblik, dat voldoende mensen een illusie delen zonder enig voorbehoud en met een volledige overgave eraan, is deze illusie veranderd in een werkelijkheid, zodat de feiten door het menselijk zijn volledig worden beheerst en als zodanig de mens in wezen zijn eigen wereld schept.

Dat is natuurlijk volgens velen weer een gevaarlijk bijgeloof. Maar dat komt, omdat de meeste mensen zich niet kunnen voorstellen dat zij de wereld, zoals zij is, zelf in standhouden door de manier waarop zij eraan denken en zij die wereld aanvoelen.

Of het bijgeloof is of geloof dat geeft niet, als wij maar kunnen presteren, als wij maar feiten kunnen voortbrengen. Elk feit op zichzelf is een verandering van ons besef t.a.v. de werkelijkheid. Dat betekent, dat wij door het scheppen van feiten de werkelijkheid herscheppen. Wij zijn de makers van al wat wij zijn en beleven door ons gevoel en denken dat wij uiteten in vormen, die we geloof en bijgeloof zullen noemen, omdat we niet weten hoe wij ze kunnen bewijzen.

En nog iets anders: Op het ogenblik, dat ik uitga van de feiten en de feiten zelf als bewijs aanvaard, ook zonder redelijke verklaring, kom ik in een situatie waardoor mijn benadering van de wereld zich dermate verandert dat het geheel van de feiten voor mij een redelijk, daardoor een overzienbaar en op den duur zelfs verklaarbaar geheel gaat vormen, terwijl ik niet beschik over de theorieën of de basiskennis die voor zo'n verklaring theoretisch noodzakelijk zou zijn.

Wie dit niet gelooft, moet zich eens afvragen hoe op grond van geloof of bijgeloof primitieve priesters wonderen hebben gedaan en soms nog doen. Hoe mensen met geen enkele kennis van chemie recepturen hebben gevonden die nu moeizaam worden nagezocht door de moderne chemische industrie. Zaken, die ze al honderden, duizenden jaren soms gebruiken.

U moet zich eens afvragen hoe het komt, dat al het onvoorstelbare op de wereld soms mogelijk is, maar alleen voor degenen voor wie het een vanzelfsprekende zaak is. Dan zult u misschien gaan begrijpen hoe arm de moderne wereld is die haar materialisme tot geloof en haar eigen superioriteit tot geliefkoosd bijgeloof heeft verheven. Dan zult u ook begrijpen waarom de wereld moet veranderen. Op welke wijze zij op den duur zal veranderen.

Je kunt zelfs aan de mentaliteit van de mensen van deze tijd, aan hun theorieën, hun geloofsverkondigingen hoe dan ook de tekenen vinden voor de feiten die de toekomst zal brengen.

-:-

C O M M E N T A A R .

Als je iets zegt, dan volgt er altijd commentaar. Een commentaar is niets anders dan een toevoeging aan hetgeen je hebt gezegd waardoor je schijnbaar meer hebt gezegd dan je bedoelde te zeggen en het anders hebt gezegd dan je meende het te zeggen.

Een commentaar is dus eigenlijk een toevoeging van dat wat je zelf meent te weten aan dat wat je meent gehoord te hebben. Daarom is het commentaar over het algemeen meer een verklaring voor het wezen van de commentator dan een aanvulling op hetgeen degene heeft gezegd op wie het commentaar heet te slaan. Trouwens, ik vind het ook opvallend dat men zegt: Commentaar slaat op dit of dat. Inderdaad, een commentaar is vaak een slagwapen.

Commentaar geef je vaak als je je wilt verdedigen tegen een ander. Commentaar geef je, als je de volledigheid van een ander niet aanvaardbaar vindt, of je eigen onvolledigheid tot volledigheid wilt omvormen.

Wij geven op alles commentaar; dat is onze aard. Laten wij er niet bang voor zijn, maar de betrekkelijkheid ervan begrijpen. Laten we begrijpen dat ons commentaar even weinig of evenveel waard is als datgene wat wij commentariëren. Pas als wij de gelijkwaardigheid van alle dingen in de kosmos begrijpen en het commentaar van anderen en ook ons eigen commentaar alleen maar zien als aanwijzingen t.a.v. de veelheid die denkbaar en mogelijk is, zullen wij daardoor ongetwijfeld komen tot een grotere eenheid met alle dingen en daardoor tot een verminderde behoefte om commentaar te geven op datgene wat in de werkelijkheid bestaat.

Ik zou nog dit eraan willen toevoegen:

Als wij aan een ander verklaren wat wij menen, dan is dit ons recht. Als wij echter datgene wat een ander verklaart, menen zo te moeten uitlegen dat het voor ons aanvaardbaar wordt, dan doen we de ander onrecht.

God geeft ons zijn schepping met het leven; en wij geven daar voortdurend commentaar op. Misschien komt dat wel, omdat we God in Zijn volledigheid en onszelf in onze onvolledigheid nog niet kunnen aanvaarden. Volledigheid kunnen we echter alleen bereiken, indien we het volledige aanvaarden. Wie dat beseft, komt misschien tot een situatie waarin hij geen commentaar meer geeft, maar wel probeert te begrijpen.

Het begrip voor het andere is de bron van de zelferkenning en gelijktijdig de ontdekking van de oneindigheid.

:--:~: